

BÉKEHARANG

* * * HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP * * *
 ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE EGY P. AMERIKÁBAN 1 DOLLAR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Eljön az Ur

(Dr. J. Nuelsen püspök elmékedése 1937. IV. 24-én délelőtti imaórán a szegedi évi konferencián.)

I. Tess. 4, 13-14.

Pál apostolnak Thessalonikabeliekhez írt első levele élénk képet nyújt az első európai keresztyén gyülekezetéről. A gyülekezet vezetője számára egy tükörkép, a gyülekezet és a tagok egymás közötti viszonyáról. Látjuk, hogy egy gyülekezet növekedett és fejlődött anélkül, hogy azok az eszközei megletek volna, melyeket ma oly föltétlen szükségesnek és fontosnak tartunk. Nem volt imaterme, harmoniumja, énekkarok, énekeskönyv, szószéke, még prédikátora sem, de volt eleven hite és mindenki tevékeny volt a szeretetben és szenvedéseket, reménységben türelemmel viselték. Nem akarjuk azt mondani nem kell imaterem, énekeskönyv, prédikátor stb. Hálásak vagyunk mindezekért az Urnak és mindazt amit a modern kor fölhasznál (gramofon, rádió) Isten szolgálatába akarjuk állítani, de ezek csak eszközök a cél felé és nem lehet csupán eszközökre támaszkodni, ezekkel beérni. Az egyedüli cél: lelkeket Jézus számára megnyerni és hívókat az Ur igéjében megerősíteni és ahol az eszközök nem ezen cél szolgálják, ott értékelenek. Bizalmunk ne egy eszközben legyen, hanem azokat a szeretet jegyében alkalmazzuk. És ha ezen levelet átolvaszuk, azt látjuk, hogy ez a gyülekezet sem hibátlan. Szükség volt itt is intésre. De a munka előre haladt és a gyülekezet növekedett kívül, belül. És ez szükséges föltétel a gyülekezet életében. Nem lehet megállás. Vagy növekedik, vagy meghal. Az utóbbi esetben, minden ami történik halott dolog. De mi Isten segítségével eleven gyülekezetet szeretnénk, mint, amelyeket fölhasználhat igéje és egy megszentelt élet által.

De ez a levél az utolsó időkről való kérdésekkel is foglalkozik. Az utolsó idők, Jézus eljövetele és mindaz, ami ezzel összefügg ez mind olyan valami, ami a mi hitéletünk számára is fontos. Az első gyülekezetek abban a reményben éltek, hogy Jézus jön. A reménység gyülekezetei voltak és kell, hogy mi is azok

legyünk. Mi nemcsak a múltba tekintünk vissza, — noha hála Istennek oda is tekinthetünk, a megfeszített Jézusra, de tekintetünk nem csupán vissza pillant és nemcsak a jelen korra néz. Természetesen nyitott szemünk legyen a jelenkort látni, mert Isten világosságában meg kell látnunk a teendőket, de mi a reménység gyermekei vagyunk és a jövőbe fekszük legnagyobb része annak, mit Isten adni akar. Az Ur mostani adományai záloga annak, mit a jövőben várunk és ezért természetes, hogy tekintetünket előre vetjük, hogy mit akar Isten nyújtani.

Az első keresztyén gyülekezet azt várta, hogy az Ur hamarosan eljő. Ez számukra egy erőforrás volt és ezt az Ur nekik meg is ígérte. Ez Isten beszédével volt alá támasztva. És várták, hogy megérk a visszajövetelét. A gyülekezetben azonban egyesek meghaltak és ezzel bizonytalanságba kerültek. Felmerült az a kérdés mi lesz ezekkel? Azt vélték, hogy együtt élnek az Ur eljöveteléig. És Pál akar erre feleletet adni. Vigasztalni akarja őket, hogy ne gondolja a gyülekezet, hogy azoknak, akik meghalnak valami rossz dolguk lesz. Azért beszél az Ur eljöveteléről. Ne bánkódjanak a halottak miatt. A halál mindig fájdalmas és nagy ürt okoz. De különbség van, kiknek hitük van és azok között kiknek nincs. Kiknek nincs, úgy gyászolnak, mint akiknek nincs reménységük. Tehát az apostol az Ur eljöveteléről szól. És e kérdésben két dolgot akarunk megfigyelni. Hála az Urnak, hogy ez élő reménységet adta nekünk, mert amily bizonyos, hogy föltámasztotta Fiát, olyan bizonyos, hogy országát elhozza. Itt nem kísérletéről, próbálkozásokról van szó, sem nem olyan harcról, melynek kimenetét nem látjuk. O befeljezi művét és semmiféle üldözés, nyomorúság Isten elgondolásait nem semmisítheti meg. Örömmel tekinthetünk a jövőbe és tudhatjuk, hogy munkánk nem hiábavaló. Csodálatos, hogy tudhatjuk, hogy a világ minden zürzavara mellett elérhetjük a célt. És noha

1937

mi szeretnénk, Isten azonban nem tartotta szükségesnek, hogy mindent megmondjon. Pálnak sem jelentett ki mindent. Ő is úgy gondolta, hogy eljövetele közel van, azért mondja: — kik élünk. Isten nem jelentette ki neki, hogy évszázadok mulnak el, míg eljön. És mindamellet, hogy várta, azt írja: időszakokról atyámfiai, nem szükség hogy irjak. (I. Tess. 5, 1.)

Az Ur eljövetelének igazságával úgy állunk, mint sok más igazsággal. Vannak kik azt mondják, nem látunk tisztán, tehát nem foglalkozunk vele. Mások azt mondják, annyi teendőnk van, hogy nem érünk rá. A jelenlegi harc annyira elfoglalja őket, hogy nincs idejük. Viszont mások annyira belemerülnek a jövővel való foglalatosságba, hogy elfelejtik a jelent. A jövőt illetőleg a legapróbb részleteket kutatnak és tanulmányoznak. Míg egyik rész félre teszi, a másik rajongásig foglalkozik vele. Már Thessalonikában is voltak ilyenek. Ugy gondolkodtak, nem érdemes dolgozni, hiszen az Ur közel van. Sem az egyik sem a másik nem egészséges hit. Ha az Urnak tetszett volna, tökéletes képet is adhatott volna, de Ő csak nagy vázlatban tárta elénk, ami magában véve is dicső és nagy dolog. Isten ez ígérését magunkévá kell tennünk és őrizkednünk kell tőlük. Vannak Istennek gyermekei, kik mindent maguk akarnak csinálni és emberi törekvésekben biznak. Viszont mások úgy vélik, hogy ennek nincs semmi értelme. Azt gondolják, hogy nem kell dolgozni, hogy a békét a világba behozzák, mert az mind megtörténik, ha az Ur eljön. Addig úgy is mind hiábavaló. De ez így nem Isten akarata. Hiszen végre Isten az embereket a megtéréshez vezethetné emberek nélkül is, de az Urnak tetszet minket szegény embereket szolgálatába állítani, elhívott, hogy testének tagjai legyünk és hogy bizonyosságot léve, mindent elkövessünk, hogy embereket hozzá vezessünk az Ő Lelke által. Az Ur elküldött e bűnös világba, hogy a bűn ellen harcoljunk, de Isten országát nem mi tudjuk létre hozni, azt eljövetele hozza számunkra. Egy pillantás a jövőbe legyen erőforrás számunkra és bár e világ tele van háborus hírekkel, bizonytalan jövőtől való aggodalommal, ez mind ne zavarja a mi hitünket, ennek így kell lenni, de az Ur győzni fog. Hittel nézzünk a jövőbe és dolgozzunk hűségesen napról-napra.

Az Ur eljöveteléről való tanítás nemcsak egy tantétel, hanem erővel telt életigazság, melyben arról van szó, hogy Jézus jogait elérte. Ő, akit megvetettek, dicsőségben megjelen. Országá, mely fölött nevetnek hatalomra jut és nevé mit gunyolnak, minden fölött való lesz és jön idő, mikor minden térd meghajol előtte. Őh ez csodálatos és ki ezt magáévá teszi, annak biztos talaj van a lába alatt. De ami üdvösségünk függni fog attól a lelkiállapottól, hittől, melyet itt tanusítottunk és minél jobban engedjük magunkat eljövetelének gondolatával át-

itatni, annál jobban tudjuk azt magunkévá tenni. Egy hangverseny teremben, nagyon különböző annak a foka, hogy a hallgatók hogyan élvezik a zenét. Minnél jobban gyakorolta valaki hallását, annál jobban megérti és élvezi azt. Eppen így, akik hiszünk mind megmentetünk Jézus vére által, de hogy e dicsőséget hogyan tudjuk magunkévá tenni, attól függ hogy Jézus szeretetének mennyire engedünk tért engedelmességünk által. Azért szeretnénk ha Jézus eljövetelének gondolata nem számítgatásokra készletne, hanem hogy az igazság mindig jobban megtisztítson és színe elé állítson. Bár lenne az Ur eljövetele számunkra egy erőforrás, mely munkájába serkentene és hajtana. Bár segítene, hogy elérnénk azt, hogy dicsőségét teljesen élvezhessük.

Az évi konferencia

F. évi április 22-től 25-ig tartottuk Szegeden ez évi konferenciánkat. E hatalmas alföldi város szépen fejlődő gyülekezete ez évben első alkalommal látta vendégül a konferenciát és mindjárt sietve hozzá tehetjük, hogy ez a bemutatkozása nagyszerűen sikerült. Mint egy Isten által irányított gép, működött a prédikátor házaspár vezetése alatt a gyülekezet, hogy a vendégek testi kényelmét és ellátását zavartalanul biztosíthassa. Fáradozásukat siker koronázta. A konferencia után a vendégek a legkellemesebb emlékekkel és benyomásokkal térhettek haza. De minden szíves fogadtatás mellett az a gazdag lelki ajándék és tapasztalat volt a legdrágább, mellyel e napokban Isten szeretete és kegyelme megajándékozott bennünket. Ha magunk elé idézzük e napokat, azt sem tudjuk, hogy melyik óránál álljunk meg. Ugy vagyunk, mint mikor egy gyönyörű virágoskertbe lépünk és hirtelen nem tudunk választani a pompázó virágok közül. És azután, ki tudná egy virágzó kert szingazdag szépségét és illatát egy csokorba kötni? Így vagyunk e konferenciával. Jóságos püspökünk, egy tiszta aggkor bölcsességének és tapasztalatainak komoly tanításait hozzuk? Vagy A. Honegger svájci diakonissa igazgató, vagy Häusermann F. schaffhauseni prédikátor szavait idézzük? Ki tudná mind azt a Lélek által adott tanítást, mellyel az Ur a szegedi gyülekezetet meleg testvéri szeretetéért és szíves vendéglátásért megjutalmazta, mind, mind ez ujság fehér lapján föltárni? Abból csak egy-egy virágszálat helyezhetünk olvasóink elé, hogy a szegedi szép konferencia emléke gyanánt ők is megőrizhessenek valamit. Így, egy más helyen leközljük püspökünk egyik délelőttön tartott emlékedését és alább néhány kiragadott gondolatot.

(Nuelsen) Egy tengeri utazásom alkalmával fölkértek, hogy vasárnap én tartsak a hajón istentiszteletet. Mivel a hajó zongoristájának nem volt valami nagy gyakorlata hívő énekek játszásában, előző nap együtt vettünk át néhány éneket a harmóniumnál. Mialatt a zongorista gyakorolt, hozzánk lép a hajóskapitány, egy kedélyes német és a következő jóindulatu utasítást adta a zongoristának: tudja az a fő, hogy lassan és méltóságteljesen játszóék.

E kapitány felfogásában benne van a mai keresztyénység elgondolása: Lassan és méltóságteljesen. Méltóságteljes lassuságban akarnak az emberek egy hitéletet kiélni. De mi nem tehetjük magunkévá e fölfogást. Isten ereje tűz, mely kell hogy a bűnt elégesse és világával utat mutasson a bűnösnek Jézushoz.

Valami nincs rendben abban a gyülekezetben, hol azt gondolják, hogy prédikátor nélkül nem ébredhetnek föl és nem térhetnek meg lelkek.

Legfontosabb, hogy Jézus követésében fáradjunk másokért és komoly felelőséget érzünk mások lelkiüdvéért.

Sokszor azt gondoljuk, hogy valakinek a távolból kell jönni, — talán egy vendég szónoknak, vagy evangelizátornak, — hogy a munka Isten országában előre menjen. De ne felejtjük el, hogy az Ur a legfontosabb munkát, nem távolból jövők által akarja végezni, hanem azok által, kik hűségesen ott vannak, hova Isten őket állította.

(Tessényi-Jakob) Isten országa számára minden munkát egyforma szeretettel, örömmel és hűséggel végezzünk. Hiszen odaát talán majd annak örülünk a legjobban, ami itt jelentéktelennek látszott.

(A. Honegger) A déli szigetekről egy missionárius tért haza szabadságra hazájába, mely alkalommal jelentést tett püspökének. — És hány missionárius áll ott rendelkezésére? Kérdezte a püspök.

— Háromezer, — felelte a missionárius.
— Talán nem jól értette a kérdést? Azt kérdeztem, hogy hány missiói munkás áll rendelkezésére és nem azt, hogy hányan tértek meg.

— A kérdést jól érteltem. Tényleg háromezer segítőtársan van, mert ott minden megtért egy-egy missionárius.

A mi gyülekezeteinknek is minden tagjáról el lehet vajjon ezt mondani?

Egyszer egy igen csunya bennszülött meglátta magát a tükörben. Amint megpillantotta az arcát, nagyon megharagudott a — tükörre. Azt mondta, hogy csak a tükör mutatja őt ily csunyának, mert hiszen arról mások még nem szóltak neki. Így vannak az emberek a Bibliával. Ha az igazság tükörébe néznek, megharagusznak a tükörre, a Bibliára, mert a lelküket a maga meztelen rútságában mutatja, miről mások velük nem is beszéltek.

(F. Häusermann) Schaffhausenban, az én munkaterületemen van a híres Schiller-harang. E harangra a következő sorokat vették:

Az élőket hívom,
A holtakat siratom,
A viharokat szétszórom.

Vajjon nem ez a mi hivatásunk is? Hívni az élőket Jézushoz. A lelki halottak fölött szomorodni és az Ur erejével győzedelmeskedni az élet vihara fölött. De ez a harang egy vékony repedés által használhatatlanná vált. Nem durva törés, hanem egy vékony repedés támadt rajta. Legyünk ovatosak, mert ilyen vékony repedések, finomabb bűnök alkalmatlanná tehetnek minket az Ur munkája számára. Órizzuk meg az apró gyarlóságoktól is, tegyük magunkat az Ur kezébe, hogy teljesen megszentelhessen bennünket.

Ugyancsak munkaterületén történt, hogy husvétkor akartak ünnepelni egy vasárnapiskolai tanítónőt, aki hatvan évig tanított a vasárnapi iskolát. Mivel ott harmonium nem volt, ő maga énekelt elő és úgy tanította az énekkart. Az ünnepben beteg volt, így hát a prédikátor és egy másik testvér látogatták meg, hogy a gyülekezet jókivánságait és szeretetét tolmácsolják. Az ünnepelt majdnem megharagudott, hogy működését így számon tartották. Vajjon mi nehezteletünk, ha ünnepelni akarnak minket? Vagy talán mi azért haragszunk, ha nem veszik tudomásul munkánkat és eredményeinket?

E sentiek dacára, mi mégsem mehattunk el e konferencián néhány évforduló mellett. És mivel a távolság miatt nem kell félnünk, hogy e néhány sorért megnehezteletnek az ünnepeltek, így hát legyen szabad e lap hasábjain is megemlékeznünk róluk.

Tessényi-Jakob János szuperintendens, ez évben töltötte be lelkészi működésének harmincadik évét. Három évtizede áll az Ur szolgálataiban. Mily sok idő ember életében és mennyit lehet építeni ezalatt Isten országában. Tessényi-Jakob testvérünket az Ur föl is használta. Egy bácskai faluból és gyógyszerészlaboratóriumból hívta el, hogy Macedóniától — Budapestig munkánk vezetője legyen. Nehéz borus időszak.

kok is voltak e harminc esztendő alatt. Az apostollal együtt mondhatta testvérünk: Kivül harc, belül félelem. De az Ur háborus, forradalmas időkön is átsegítette. A sűrű fellegek fölött ott sütött Isten áldott napja. És most mikor, a harmincéves évforduló alkalmából e néhány sor szerény, szürke betűkoszoruját nyújtjuk testvérünknek, azzal az őszinte- és szeretetteljes óhajjal tesszük, hogy az Ur, kinek eddig is szolgált és Ki ez ideig is vezette, adjon továbbra is erőt, szeretetet, és kitartást fáradságos munkájához, hogy mindvégig megharcolhassa a hitnek nemes harcát.

Löbel János budapesti prédikátor testvérünk 15 éve áll az Ur szolgálatában. E sorok íróját, különösen kedves emlékek fűzik testvérünkhöz és munkájához. Ő kezdő prédikátor volt, mikor mint fiatal gyülekezeti tag, napról-napra késő estig ott üldögéltem kispesti lakásán és egy kezdő törekvő lélek kíváncsiságával, tapasztalatlanságával — és legyünk őszinték — kiméltetlen tapintatlanságával zavartam pihenését és fárasztottam. A mi erőt adó szerető urunk tartsa meg testvérünknek ezt a szeretetteljes hordozó képességét, hogy minél többen gondolhassanak rá hasonló meleg szeretettel, mint Istennek kedves eszközére.

Hecker Ádám és Haszits János budapesti, illetve miskolci testvéreink tíz éve állnak a missió szolgálatában. Szerető mennyei Atyánk, ki testvéreinket elhívta és munkaterületeikre állította, kegyelmével erősítse meg őket, hogy mennyei ajándékaival továbbra is tudjanak hűségesen sáfárkodni és betölthessék egy methodista prédikátor egyetlen szent hivatását, lelkeket menteni az Ur számára.

Prédikátorok és munkaterületeiknek jegyzéke 1937—38.

Szuperintendens: Tessényi-Jakob János, lakóhelye: Budapest.

Budapest I.: Hecker Ádám.

Budapest II. és Kispeszt: Löbel János és egy segéd: Hanula Pál.

Dombóvár: Schmidt János, egy segéd: Tessényi-Zoltán és egy gyülekezeti testvér: Niedan Erzsébet.

Györköny: Zimré Gyula.

Kaposvár: Liebstöckl Jenő.

Miskolc: Haszits János.

Nyitregyháza: Márkus A. József és egy segéd: Kováts Elemér.

Pécs-Borjád: Egy segéd: Macher Ádám

Szeged: Hecker Henrik.

A Tábor diakonisszamunka igazgatója Tessényi-Jakob János.

A Békeharang szerkesztője: Liebstöckl Jenő.

A volt szerkesztő búcsúja.

Sok szeretettel végeztem e szép és fontos munkát. Mindig örömet találtam benne. De be kellett látnom, hogy a sokoldalú munkám mellett nem maradhattam még tovább szerkesztő is. És igen örülök, hogy k. utódom, a szerkesztői munkában igazán hivatott forgatója a tollnak. Szívből kívánom munkájára Isten gazdag áldását. Köszönöm k. olvasóimnak szeretetét és bizalmát és kérem őket, hogy ezeket ruházzák át k. utódomra. A legjobb kívánságokkal és szíves köszöntésekkel

Budapest, 1937. április hó.

Tessényi-Jakob János
szuperintendens.

Az új szerkesztő beköszöntője.

Az Ur a konferencia határozatán keresztül rám ruházta a Békeharang szerkesztésének komoly és felelősségteljes feladatát. Midőn ennek Istentől adott legjobb tudomásom és igyekezetem szerint vágyakozom eleget tenni, céloom és szándékom csak az lehet, ami e, immár 28-ik évfolyamában lévő lapé eddig is mindenkor volt — Jézus. Ő vele, Ő érte és Ő általa minden. Akár lehozok akár mellőzök egy-egy közleményt, mindenkor az a cél lebeg szemem előtt, hogy Isten országának ügyét és dicsőségét szolgálja-e és Megyáltóm mit szól hozzá. Ő itt ül asztalomnál és Ő vé a döntő szó.

És mivel Jézussal való kapcsolattal — bár sajnos nem mentesen emberi tévedésektől és erőtelenségektől — kívánok dolgozni minden bírálat elé szívesen állok. Csak egy kíváncsalmam van a kritikával szemben — szívből fakadjon. Mert ha rosszindulat, lekicsinylés, guny a kritika szülő anyja, akkor sem nekem árt, hanem saját lelkét terheli, ki nem az Ur szeretetével, hanem az ő emberi indulataival ül e bírói székbe.

Kedves olvasóinktól minden hozzászólást, indítványt, észrevételt szeretettel fogadok és egy ilyen bizalmas kapcsolaton keresztül legyen a a Békeharang az Ur kezében kedves eszköz az Ő nagy neve dicsőségének, lelkek mentésének és a testvéri szeretet ápolásának szolgálatában. Olvasóink imáit, szeretetét és bizalmát kérve az Ur szeretetével Liebstöckl.

Előfizetési felhívás!

Ismételten felkérjük k. olvasóinkat, hogy akik még nem fizettek elő lapunkra ez évben, — ha szeretik lapunkat és tovább is óhajlják, hogy küldjük, — szíveskedjenek az előfizetést rendezni, a lap előállítására anyagi áldozattal jár és korántsem kapjuk meg azt az összeget, amennyibe a lap kerül, épen ezért szeretettel kérjük, kik Isten országának ügyét lelkükön viselik, tegyék magukévá a Békeharang ügyét, mint amely szintén egy szerény eszköze az Urnak. Előfizetési díjat 2 pengőt kérjük a Békeharang Kiadóhivatalának Budapest. Felsőerdősor III. alá küldeni.

Halál árnyékának völgyében.

Márkus I. Andrásné.

A halál mindig nagy és komoly dolog és megjelenésével döbbenetes irt, komor csendet és az örökkévalóság örök gondolatait és kérdéseit hozza. De amikor előreveti árnyékát és a napsugár kezd elhomályosulni, az emberek nagyon különböző módon viselkednek. Kétségbe esnek, zúgolódnak, félnek, legjobb esetben — elfásulnak. Viszont Isten gyermekei még ha a halál árnyékának völgyében járnak is, az Urban vetett boldog bizonyossággal tudják és vallják, hogy: ha e földi porsátorunk leomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált. (II. kor. 5/1). És akár élünk akár halunk az Uréi vagyunk. (Róm. 14/8). Ennek a fonséges gondolatnak szép példája Márkus I. A. prédikátor testvérünk alábbi írása, amelyet azzal a hő vágygal közlünk, hogy olvasóinknak buzdításul és például szolgáljon, amikor éltük egén a gyász és fájdalom sötét felhői gyülekeznek.

(I. j.)

Először is őszinte hálámat szeretném leírni mindazokkal szemben, akik kedves feleségem betegségére alkalmával imáikban szeretettel gondoltak reánk, ugyisintén azoknak is, akik mélységes gyászunk alkalmával részvétüket nyilvánították.

Nagyon keserű volt az a pohár, melyet innunk kellett. De vigasztalt minket az a tudat, hogy azt nem mi emberek, sem mi magunk, hanem az Ur öntötte tele. Világos volt előttünk, hogy az Ur jó és nem büntetésből teszi ezt velünk, hanem magasabb, kifürkészhetetlen szempontokból. Akit az Ur szenvedésre méltat, azzal Isteni tervei vannak. Szerettük volna megkerülni ezt a poharat, — de az Ur nem akarta

és mi belenyugodtunk égi Atyánk szent és jó akaratába. Nem volt könnyű. A testnek soha sem kedves a kereszt, de előttem már február 12.-én világos lett, hogy az Ur nem kerülheti el velünk a kereszt utját. De egyuttal azt is tudtam, hogy ez esetben ez lesz a legjobb ut, amely a mi számunkra létezhet.

Nagyon nehézek voltak azok a napok. Viruló, jószívű feleségem erős hittel és mosolygó arccal küzdött a gyilkos kór ellen. Rendületlenül bizott a felgyógyulásában. Hitét erősítette az a sok imádság, amely gyógyulása érdekében minden oldalról megnyilvánult. Csak én láttam és tudtam, hogy neki menni kell. Először csak egyedül magam néztem a halál arcába és ez volt a legnehezebb. Nekem — a férjnek — jutott az a nehéz feladat, hogy a kedves feleségemet a halálra előkészítsem. Azt, aki engem olyan forrón szeretett és éltünkben soha meg nem bántott, előkészíteni a halálra, valóban nehéz feladat volt. Az Ur segítségével azonban csakhamar közösen néztünk a halál rideg arcába. Közösen nézni sokkal könnyebb volt. A szenvedések súlya alatt is a mi hálószoobánk valóságos szentéllé lett. Az Ur nagyon jó volt hozzánk. Kedves feleségem „fájdalom nélkül” feküdt amikor én sirtam, ő vigasztalt. Életének utolsó hetében már nem tusakodott, szinte mozdulatlanul feküdt s még halála napján is mosolygott. Amilyen kedves volt életében, olyan volt betegségében és halálában is.

Az első ember akit életemben meghalni láttam, kedves feleségem volt, őt apró gyermeknek az édesanyja. Feleségem csendesesen elaludt, de számomra nagyon sötét éjszaka volt az — a halál éjszakája. Amikor éjjel után a nyugodtan alvó gyermekeimre gondoltam és halott feleségem fölött virrasztottam, a szívemet kimondhatatlan fájdalom gyötörte. Miért? Uram te tudod. Tudom Uram, hogy nem megfosztani, nem megkárosítani akartál minket ezen vesztés által, hanem megáldáni. Nem venni, hanem adni. A szenvedések emé sötét órájában is az Ur megerősített és megvigasztalt engem.

Végzetül még egyet. Feleségem meggyógyulásáért nagyon sokat imádkoztak, és az Ur nem hallgatott meg? Nagyon sok hívő testvérem csalódottan s megrendülve jelentette ezt ki előttem. Sokan buzdítottak engem is hitre, de ez a buzdítás nagyon sok esetben nem volt mentes a kegyes test erőlködésétől és nem szentelődött meg Getsemane légkörében. Kedves feleségemmel együtt egy percre sem hagytuk el Getsemane légkörét és azért vált a mi hálószoobánk ezen nehéz napokban felejthetetlen szentéllé. Egy percig sem kételkedem abban, hogy az Ur meghallgatott. Az Ur megmetszett, hogy több gyümölcsöt teremjek.

Márkus I. A.

Czézareától-Joppeig

Ez látá látásban világosan a napnak mintegy kilencedik órája körül, hogy az Istennek anyala beméne ő hozzá és monda neki: Kornelius! Ő pedig szeméit reá függesztve és megrémülve mondá: Mi ez Uram? Az pedig monda néki: — A te könyörgéseid és alámizsnáid felmentenek Isten elébe emlékezetnek okáért. Most azért küldj Joppéba embereket és hívasd magadhoz Simont, ki nevezetik Péternek. Ő egy Simon nevű timárnál van szálláson, kinek háza a tenger mellett van. Ő megmondja néked, mit kell cselekedned.

(Csel. 10/3-6)

Egy szép napon azután Kornéliusnak csodálatos látása volt. Mikor volt ez? Talán egy istenitisztelet alatt vasárnap? Vagy reggel, mikor egy reggeli imát sietett elmondani, vagy este, amikor lefeküdni készült? Nem, hanem a nap kilencedik órája körül látta a látást. Az a mi mai időszámításunk szerint, délután három óra körül lehetett. Mit mond ez nekünk? Hogy ez a százados valóban szüntelen együtt akart lenni Istennek. Mindig imádkozott, mert csak ennek tudható be, hogy az Ur szeretete megnyilvánult előtte. Ennek a századosnak olyan helyzetben kellett lelkileg lenni, hogy fogadhatta a mennyei látogatást. Nem világi szórakozással töltötte a délutánt, nem haszontalan fecsegéssel, nem olyan körülmények között volt, hogy Isten anyala nem közelíthette meg, hanem szíve alkalmas volt arra, hogy az Ur oda beköltözhesse. Milyen sokszor szeretné Isten küldöttei által vágyakozó lelkeknek figyelmét az üdvösség egyetlen igaz és helyes útjára fölhívni és nem tudja, mert a lélek nem kész azt befogadni. Még azok is, kik komolyan akarnak Istennek szolgálni, sokszor úgy kikapcsolódnak az Urral való közösségből, hogy a mennyei látogató nem tudja megközelíteni őket. Készek egy találkozásra talán vasárnap d. e. 10-től 11-ig, vagy d. u. 4-től 5-ig, vagy egy héten egyszer, vagy talán esténként egy negyedóra, vagy reggel 10 percre, de délután 3 óratok ugyan ki érne rá, hogy egy angyal látogatását fogadja? Oh ne gondolkozz így. Szíved és vágyakozásod álljon mindig Isten rendelkezésére és majd meglátod, hogy nem várt időben milyen áldást küld neked és mily örömdetes bizonyosságot nyerhetsz imáid meghallgatásáról és az Ur szeretetéről. Legyen a nap minden órájában, percében szíved kész elfogadni amit az Ur küld. Ne kösd időhöz, alkalomhoz, helyzethez az Urral való kapcsolatot, hanem életed egy szakadatlan láncolata legyen az imádság perceinek.

Az angyal megjelent és Kornélius megrettent. Kornélius pedig nem volt gyáva ember. Vitéz katona volt. Tudod honnan tudom? Mert

bátran ki merte élni hitéletét, mint pogány százados, nem félt bajtársai gunyjától, lenézésétől, esetleg fölebbvalói haragjától, vagy attól, hogy Istennek való kapcsolata kárára lehet katonai pályafutásának. Sok nagyon vitéz katona, aki nem fél az ellenség pergőtüzétől, bombától, megijed és fél attól, hogy a lelkiéletét kiélje, mert fél az emberek csipkelődéseitől, gúnyjától, fél, hogy előléptetését hátráltatná, ha Istennek szolgál és a vitéz hős így lesz egy szegény, nyomoruságos lelkiéletű ember. Ez a százados hős volt, mert mint jámbor ember bizonynyára nem ugy intézett el dolgokat, mint a világ szerinti vitéz emberek. Ha bántalom érte, nem igazságot keresett a maga számára, hanem szüntelen könyörögvén Istenhez, annak békessége szerint akart eljárni. Sokkal nagyobb vitézség kell ahhoz, hogy én Megváltóm iránti szeretetből kiteszem magam annak, hogy gyávának tartsanak, lenézzenek, kiközösítsenek, mint hogy egy párbajon keresztül akarjam a magam becsületét foltoztatni és az emberek elismerésével hiúságotat legyezgetni. A párbajok tekintélyes százalékában, nem a személyes bátorság állítja a fegyverek elé a feleket, hanem a hiúság és az attól való félelem, hogy mit szólnak az emberek. Igazi hősök akkor lennének a világ szerint a „lovagias” emberek, ha egyszer azt kérdeznék önmaguktól: Mit szól hozzá Isten? Istennek engedelmeskednének inkább, aki azt mondja: — Ne ölj! Mint embereknek, akik az elismerés gyerekes léggömbjeivel akasszák közül a hőst, hogy azzal a bizonytalan kis dicsőséggel emeljék ideig-óráig maguk fölé.

E százados, komoly, vitéz hős volt, aki nem ijedt meg semmiféle véleményről, embertől, hanem minden áron Isten útján akart járni. Megkérdezhetlek téged, hogy téged az emberek véleménye, vagy lelkiismereted és Isten vezetnek-e? És e derék százados, most amikor Istennek anyala megjelent, mégis megrémült. Istennek emberei megrémülnek, megrettennek Isten erejének láttára. És akkor nem szomorúan nevelsége, hogy a világ, mily büszkén hirdeti, hogy nem fél Isten erejétől. Ha azt kérdezzük valakitől, hogyan állhat meg az Ur előtt, mily gögösen felel: — Oh én nem félek, majd megmondom Istennek. Vagy azt mondja: Én felelek magamért Isten előtt. Talán te is így gondolkozol? Megrettentek Mózes, Gedeon, Zakariás és mások, kik komolyan akartak Istennek járni és akkor gondold, hogy te meg tudsz állni a te öntelt gögödben előtte, vagy küldötte előtt? Látod, Kornélius bátor, istenfélő, jámbor katona volt és most megrémül. Hogyan fogsz te megrémülni, akiről pedig nem írhatja és nem láthatja környezete, hogy jámbor és istenfélő? Lehet, hogy most mosolyogsz, de elérkezik az idő, amikor eszedbe jutnak e sorok, melyek arra figyelmeztetnek, hogy akari egy istenfélő, jámbor és Jézusnak átadott életet keresztül a Vele való találkozásra készülni. (l. j.)

Takarékosság

A pénzzel, anyagi javakkal takarékoskodni kell és mindent jól be kell osztani: pénzt, időt, munkát. Az evangéliumokban olvassuk, hogy Jézus ötezer embert megvendégelt öt kenyérből és két halból. A sokaság kereste az Isten igazságát, fáradtak, nagy utakat tettek, áldoztak időt, éhen, szomjan voltak egész nap, annyira lebilincselte őket az Ur Jézus tanítása. S mivel ők ilyen nagy szorgalmatossággal keresték az Isten országát, meg is találták. Az Ur Jézus először lelki éhségüket elégítette ki, azután a testi. Mindenki jóllakot, de a maradékokat össze kellett szedni.

Ebben a gyönyörű történetben az Ur Jézus több mindenre tanít bennünket. Először is arra, hogy nekünk mindenekelőtt Isten országát kell keresni és az Ő igazságát s akkor a kenyér és minden egyéb testi szükségletek megadatnak nekünk. Másodszor Isten áldása folytán a kevésből sok lesz. „Evének azért mindnyájan és megelégedének.” Tehát ehettek jóllakásig, teljes elégségig. De pazarlást nem engedte az Ur, a maradékokat össze kellett gyűjteni tizenkét kosárba.

Isten azt akarja, hogy testi-lelki javainkkal hűségesen sáfárkodjunk. „Dolgozz amennyit csak tudsz, takarékoskodj amennyire csak tudsz és adj amennyit csak tudsz” — mondta Wesley.

Óvakodni kell nagyon az adósságcsinálástól. Azt mondja a Szentírás: „Jaj annak az embernek, aki adóssággal terheli magát.” Az adósság legtöbb esetben a könnyelműségből származik. Ha nem telik új ruhára, hord a régilt. De hát csak nem maradhatok alul, az állásom megkívánja, hogy jól, divatosan öltözködjem. Igen, amennyire megteheted, öltözködj rendszeren, de ne költskezz erődön felül. Mennyi energia- és pénzpocsékolás van az öltözködés terén, sokszor csak azért, hogy bizonyos hazug látványt megőrizzünk. A divat, a modern Moloch, akinek annyian áldozatul esnek. Legyen a divat szolgád, de ne urad, bálványod. A láraóknak nem volt annyi rabszolgájuk, mint amennyi rabszolgája van ma a divatnak.

Részletre vásárolni nagy oktalanság, duplán fizeted az áru árát. Ha készpénzzel fizetsz, jól vásárolsz, szabad vagy, nem vagy lekötelve senkinek.

Feleslegesen vásárolni; egyenesen pénzkidobás. Sokan csak azért vásárolnak meg valamit, mert olcsó, pedig a megvásárolt tárgya nincs is szükségük. Boldog vagy, ha megsziveled az apostol intését: „De valóban nagy nyereség, az istenfélelem megelégedéssel. Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.”

A részeges, aki italtra pocsékolja pénzét, mennyi jó tejet, kenyeret vehetne azon a pén-

zen és kigömbölyíthetné gyermekei és a saját sovány orcáját.

A művelt ember, akinek ma annyira megnöttek a kulturigényei, aki szegény szinte belebetegszik ebbe a nagyigényűségbe és az idegei összeroppannak, oly sajnálatraméltó. Testvérem, az igényeidet szorítsd le amennyire csak tudod, sok felesleges izgalomtól megmenekülsz így. Kövesd a bölcsek egyszerűségét.

Mi a fősvénység és mi a takarékoskodás, e kettőt ne tévesszük össze. A fősvénység, megvonása a szükséges dolgoknak magunktól és másoktól. A takarékos megadja a szükségést önmagának és másoknak, de a pazarlást kerüli. Adjon az Ur nekünk világosságot az Ő Szentlelke által ezekben a dolgokban is, hogy megtaláljuk a helyes határvonalat.

R. M.

H I R E K.

Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István utca 2. — Szeretettel kérem eddig is cserépdányt küldő lapársainkat, hogy küldeményeiket fenti címre küldjék. Kéziratok is ide címzendők.

Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felső erdő-sor 5. III. — Minden előfizetési díj, adomány és küldéssel kapcsolatos felszólamlások ide küldendők.

A szeptemberi nemzetközi ébredési konferencia előkészületei haladnak. Mint ismeretes, több ország nagy lelki ébredési mozgalmainak hordozói még a múlt év nyarán Budapestet választották ki egy főleg Közép- és Délkelet-Európa számára tartandó ébredési konferencia színhelyül.

Ez a konferencia a Magyar Evangéliumi Szövetség rendezésében szeptember 14–19-ig Budapesten fog lefolyni.

A konferencia tárgya: „A megszentelt élet és ahogyan azt élnünk kell.” Valamennyi külföldi és belföldi előadó erről a tárgyról fog beszélni. A keswicki nagy angol megszentelődési konferenciák vezetősége részéről eddig a következők jelentették be részvételüket: Aldis W. J. lelkész, a Kina-Belföldi Misszió igazgatója és a Keswicki Szövetség elnöke, Glegg A. Lindsay, kiváló angol kereskedő, Martin W. A. lelkész, Langston E. L. lelkész. Utóbbi rendezi angol részről és központilag a konferenciát.

Általában a konferencián csak olyanok vehetnek részt, kik szívből vágyódnak az után, hogy életüket Isten kezébe tegyék le, vagy életük megújuljon. A résztvevők legalább 2 napig vegyenek részt egész napon át a konferencián. Az esti gyűlések nyilvánosak lesznek minden megkötöttség nélkül.

Akik a konferencián szívvél-lélekkel részt akarnak venni és a rendezés munkájából is ki akarják venni részüket, mielőbb jelentkezzenek a Magyar Evangéliumi Szövetség ügyv. alelnö-

kéné! dr. vitéz Csia Sándor máv. igazgatósági főorvosnál (Budapest, VI., Andrásy-ut 83.)

Tárgysorozatot későbbi számunkban közöljük.

A pünkösöd a külmisszió nagy ünnepe. A pünkösdi lélek kitöltése után indul meg a külmissziói munka. Csak akkor ünnepelehetünk igazán, ha e tény határozottan és világosan áll szemünk előtt. Ez a parancs most is szól és Isten lelke most is munkálkodik. Kérjük a lelkipásztorokat, hogy az ünnep valamelyik napján tartassék külmissziói nap, amikor igehirdetés imádság, előadás és adakozás a magyar református külmisszió ismertetését és növekedését szolgálja. Igehirdetési és előadási anyagot kívánatra ingyen küld a Magyar Református Külmissziói Szövetség, Budapest, IX., Kálvin-tér 8. II.

Gyilkosság a fátyolért. Albániában is elrendelték, hogy mohamedán nőknek le kell vetni a fátylat. De hivatalos rendeletekkel nem lehet megváltoztatni az emberi lelket és gondolkozásmódot. Hiába járják csendőrök be az országot, hogy erőszakkal tépjék le a fátyolt és megbüntessék a viselőit. A minap is egy albán városkában előkelő mohamedán férfi kocsját állította meg két csendőr, hogy a kocsin utazó nő fátyolát le kell venni. A férj nem volt hajlandó erre. Az egyik csendőr előlépett és magarántotta le a fátyolt. A felizgult férfi előrántotta revolverét és lelőtte a támadót. Az evangélium nemcsak a fátyolt tudja levettetni, hanem a fátyol mögötti lelket is megtudja változtatni.

Mindenkinek: Szeretettel kérjük a kéziratokat géppel, vagy legalább olvashatóan a papír egyik oldalára írva beküldeni. Irónnal irt kéziratokat nem fogadunk el, mert sem a szerkesztő, sem a nyomdász szemét nem ronthatjuk. Egyes közlemények esetleges rövidítését ne vegyük rossz néven, mert nem mindenkit érdekel valami, ami nekünk talán érdekesítő és fontos. Kéziratokat csak abban az esetben adunk vissza ha bélyeggel ellátott címzett boríték van mellette, egyébként megőrzésre, visszaadásra nem vállalkozunk. Gyülekezeti tudósítást csak abban az esetben közlünk, ha azt a gyülekezet prédikátora láttamozta.

Alkalmosó! Ezzel a kifogással, hogy nincs alkalmam bizonyosságot tenni, gyakran élnek a hívők. Inkább mondhatnám visszaélnék. Bizonyoságtevésre mindig van alkalom, mert ha az emberek mindig találhatnak okot-módot arra, hogy kedvenc témájukról beszéljenek, akkor

Isten gyermekei sem mondhatják — nincs alkalom. Egy sportoló mindig tud beszélni a footballról, versenyről, egy házaszony mindig tud beszélni háztartásáról, egy anya ha akar hamar elfog valakit, hogy gyermeke kedvességéről beszéljen, egy pletykás talál áldozatot akit a pletyka mérgével itasson, csak éppen Isten gyermekei nem tudnának arról beszélni, ami kell, hogy egész valójukat eltöltse? Ha valaki nem tud bizonyosságot tenni, ott bizony nem az alkalom hiányzik, hanem valami más. Hogy mi, arra mindenki hamar rájön, ha megvizsgálja az Ige világosságában és imádkozó lélekkel életét és szívét.

Kérdés. Mi a mirha? Illatos gyanta izzadmány, mely a kövirózsa levelein képződik. Ez a növény különösen Gileádban volt otthonos.

Skorpiók: A skorpió egy rovar, mely fark végén lévő hosszú fullánkkal fájdalmasabb csípést tud ejteni mint egy darázs. De az I. Kir. 12/11-ben, szóban lévő skorpiók nem ilyen állatok, hanem olyan szíjostorok, melyeknek végén ólom golyók vannak. Ilyen ostorokra gondol Roboán, mikor azt mondja: — Ha az én atyám ostorral fékezett titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneket.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZAJTELETET

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.
Vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor, csütörtökön este 7 órakor.
KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órakor.
SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.
MISKOLC, Ghillány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4 és szerdán este 7 órakor.
KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.
Vasárnap d. e. 11 és este 7 órakor, csütörtökön este 7 órakor.

Szeretettel kérjük gyülekezeteinket, hogy istentiszteleti sorrendjüket közlés végett beküldeni szíveskedjenek.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

Felelős szerkesztő: Liebstöckl Jenő.

Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-u. 2.

Kiadásért felelős: Tessényi-Jakob János.

Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5.